

1700--luvun Gin Act
Jesse Kaukonen

Henkilöitä

- Hallitsijat: William III Orange, (1650 - 1702) -> Queen Anne (1665 - 1714) -> George I (1660 - 1727) -> George II (1683 - 1760) -> George III (1738 - 1820)
- Charles Davenant (1656 - 1714), ekonomisti ja yksi ensimmäisistä ongelman mainitsijoista
- Ned Ward (1667 - 1731), kirjailija, satiristi, myöhemmin perusti alehousen ja joutui Queen Annea satiroivista kirjoituksista häpeäpaaluun (pillory)
- César de Saussure (1705 - 1783), sveitsiläinen matkailija ja kirjailija
- Sir Robert Walpole (1676 - 1745), vaikutusvaltainen poliitikko ja alkoholisti
- Samuel Johnson (1709 - 1784), kuuluisa kirjailija
- Daniel Defoe (1660 - 1731), kirjailija, kauppias, vakooja ja Robinson Crusoen kirjoittaja
- Francis Place (1771 - 1854), yhteiskuntareformisti
- Henry Bathurst (1762 - 1834), 3rd earl of Bathurst, pitkäikäinen poliitikko ja kieltolain kannattaja
- Isaac Maddox (1697 - 1759), pappismies, reformisti
- Sir John Gonson (? - 1765), tuomari, suuri kieltolain tukija, Society for the Reformation of Manners kantajäsen
- Stephen Hales (1677 - 1761), lääkäri ja tiedemies, oli ensimmäinen verenpaineen mittaaja ja keksi monia merkittäviä lääketieteen työkaluja. Kirjoitti laajasti viinan vaaroista.
- Thomas Wilson (1663 - 1755), yhteiskunnan parantaja ja ginin suurin vihollinen.
- Sir Joseph Jekyll (1663 - 1738), 40 vuotinen ura House of Commonsissa, Master of the Rolls 1717, Walpolen vihamies.
- Thomas de Veil (1684 - 1746), maistraatti, Dirty Harry
- Kapteeni Dudley Bradstreet, bootlegger, sotilas, vakooja, yms., Thomas de Veilin peilikuva toisella puolella aitaa
- Thomas de Veil, John Gonson, Henry & John Fielding myöhemmin perustivat poliisivoimat Britanniaan ja rakensivat virallisen oikeusjärjestelmän

Juttua

- 1688: William III Orange ja Glorious Revolution: Williamin ensimmäinen teko valtaistuimella oli julistaa sota Ranskaa vastaan ja kieltää tiettyjen tuotteiden maahantuonti, mukaanlukien Ranskalainen brändy. Alankomaalaisena bisnesmiehenä William päätti tappaa kaksi kärpystä yhdellä iskulla ja kickstarttasi Brittiläisen viinateollisuuden: Samalla saatiin kotimaista tuotantoa ja astuttiin Ranskalaisten varpaille.
- 1690: An Act for encouraging the distilling of brandy and spirits from corn (meaning any corn crops, that is barley, wheat, rye and oats, ohra, vehnä, ruis ja kaura). Tislausmenetelmä koostui seuraavasta: "wash" käytettiin hyvin samalla tavalla kuin oluenpanossakin. Tämä wash pystyttiin tekemään vähän kaikesta viljasta. Tämä vähäalkoholinen neste laitettiin tislaukattilaan ja kuumennettiin, ja tästä saatiin matala-alkoholista tuotetta "low wine". Tämä tislattiin uudelleen ja saatiin viinaa, jota sitten myytiin eteenpäin "Compound distillireille" maustettavaksi anisruoholla, jonka lopputuotteen nimi oli "plague water", tai "gin". Uuden lain mukaan kotimaisesta viljasta tehty "low wine" oli paljon kevyemmin verotettavaa. Lontoon kaduille alkoi virrata kotimaisesta washista tehtyä halpaa viinaa. Company of Distillersin 50 vuotinen monopoli heivattiin metsään ja tislauksesta tehtiin avointa kaikille.
- Lontoolaisen täytyi käydä 7 vuotta pitkä kisällinkoulutus tehdäkseen hevosenkenkiä, saappaita, takkeja tai tuolinjalkoja. Oluentekijöillä oli 200 vuotta säädöksiä ja historiaa rajoittamassa toimintaa: Vuonna 1680 "alehousen" perustamiseen tarvittiin maistraatilta lupa, aktiivista käyntiä kirkossa, ehtoollisella käyntiä, piti vanhoa uskollisuus kruunulle ja luvata majoittaa sotajoukkoja tarpeen sattuessa. Alehousejen lukumäärä oli tarkoin määrätty ja aukioloajat säädetyt.
- "Dram shop" puolestaan oli mahdollista perustaa ilman mitään lupia, säädöksiä tai vastuita. Jos rahaa löytyi, ginikauppias pystyi pyörittämään liiketoimintaansa mistä tahansa kellarista tai ullakolta, tai niiden puutteessa vaikka kottikärryistä.
- Jos Williamin aloitteen tarkoitus oli saada brittiläiset juomaan kovaa viinaa, niin tehtävässä onnistuttiin erinomaisesti. 1690-luvulla tislaajat maksoivat veroja puolesta miljoonasta gallonasta viinaa. Vuosikymmenen lopussa tämä summa oli tuplaantunut. Ranskalaista brändyä ei enää tarvinnut edes salakuljettaa maahan.
- Maanviljelijät olivat selviä voittajia: Nyt kotimaiselle viljalle oli uusi markkina, jonne kelpasi myös kaikkein heikoin ja kamalin mäskätty vilja, joka ei kelvannut ihmisten ruoaksi tai edes oluenpanoon.
- Kilpailu viinamarkkinoista oli alkanut: Compound Distillerit, jotka ostivat raakaa viinaa "malt distillereilta", alkoivat lisätä erilaisia mausteita viinoiniin. Anisruoho oli yhä suosittua, mutta myös katajaan pohjautuva "Geneva Proper" alkoi raivata markkinarakoa. Osa turvautui nerokkaaseen markkinointiin ja entistä hulluimpiin väitöksiin. Kerrottiin "Aqua Veneriksen" palauttavan kuusikymppisen miehen kolmikymppisen nuoruuteen. Sanottiin yhden lasillisen nostavan 14 vuotiaan neitokaisen aina parikymppisen kypsyyteen. Lisäksi se antoi aviomiehelle fasiliteetit tyydyttää vaimoaan yhden yön aikana useammin kuin normaalisti kykenisi kokonaisessa viikossa.

- Ned Ward kommentoi kuinka matkalla Covent Gardenin läpi näki ryhmän kukkakauppiaita jotka haisivat niin terävästi brändyltä, kovalta viinalta ja tupakalta, että heistä nousevat kaasupilvet jyräsivät kukkien tuoksun alleen.
- 1713, sotien päätyttyä brittiläiset tislaamot tekivät jo kaksi miljoonaa gallonaa raakaa viinaa joka vuosi. Tämä on nelinkertainen määrä vuoteen 1690 verrattuna. Osa tästä päätyi ulkomaan vientiin, osalla oli rooli orjakaupassa länsi-Afrikan tienoolla, osa meni lääkekäyttöön ja osa myytiin feikkibrändynä rikkaille, mutta valtaosa päätyi Lontoon kaduille lontoolaisten omaan käyttöön. Giniä tehtiin imelänä ja väkevänä, joskus värjättyinä brändyn näköiseksi, joskus jätettyinä kirkkaaksi. Siitä pystyi tekemään suosittua olueen sekoitettua juomaa, purlia, mutta useimmiten se sekoitettiin 2:1 suhteella veteen ja myytiin quarter pint drammeina.
- César de Saussure vieraili Lontoossa 1720-luvulla ja pysähtyi tällaisessa dram shopissa. Tässä vaiheessa 30 vuotta rajoittamatonta viinanmyyntiä oli alkanut vaikuttaa suurissa määrin koko Lontooseen. Hän kirjoitti: "Näissä tavernoissa on usein miehiä ja naisia, joskus jopa lapsia, jotka juovat sellaisella nautinnolla etteivät kotiin kykene kävelemään. He eivät välitä siitä, että heidän juomansa aineet ovat lähes myrkkijä, joiden liberaali nautiskelu johtaa usein kuolemaan. Eivätkä köyhät ole ainoat, jotka viinaan koukuttuvat - he vain kopioivat parempiaan. Suuri lukumäärä mainitsemisen arvoisia henkilöitä on myös liiallisen kiintynyt viinaan."
- Sir Robert Walpole, josta myöhemmin tuli de facto pääministeri, oppi ryypäämään isänsä ruokapöydässä. "Tulepas tänne, Robert," hänen isänsä saattoi sanoa, "Aina kun minä otan yhden hörpyn, otat sinä kaksi, koska minä en sitä salli, että sinä näkisit oman isäsi humaltuvan." Kirjailija rouva Delaney mainitsee miten eräästä Robert Walpolen poliittisesta vastustajasta seuraavan: "Bolingbroke, toimistossa ollessaan, vietti kokonaisia öitä ryypäten, ja aamulla, laitettuaan märän liinan otsalleen ja silmilleen taistellakseen krapulan oireita vastaan, kiirehti samoilla silmillä päivän tapaamisiin." Hän myös kirjoitti John Cartetetista, joka myöhemmin korvasi Walpolen, seuraavasti: "Hänen valtaannousunsa kaudesta puhutaan "humaltuneena hallituksena". Hänen käytöstapansa olivat oikein viihtyisät. Shampanja todennäköisesti auttoi häntä ylläpitämään positiivista mielialaansa aina kautensa ennenaikaiseen loppuun asti, jonka jälkeen hän jäi eläkkeelle naureskellen kirjojensa ja pullojensa kanssa."
- Yleisesti kovaa ryypäämistä ei koettu paheelliseksi. Samuel Johnson myöhemmin muisteli kuinka "Kaikki Litchfieldin kunnan kansalaiset ryypäsivät kännin joka ilta eikä siitä kukaan heitä paheksunut". Vuonna 1702 Daniel Defoe ajatteli, että "Rehti, humalainen talliainen on ylpeyden aihe." Ryypiskely ja humaltuminen kuuluivat aikakauden tapoihin: Joka puolella Lontoota ihmiset tapasivat kahviloissa ja pubien yläkerroissa ryypiskelläkseen ja jutellaakseen sekä bisneksen merkeissä. Viinaa oli kaikkialla; Kauppasopimus sidottiin kättelyllä ja dramilla. Lääkäriltä saatu lääke oli terästetty viinalla. Liikemiesten tapaamiset, maistraatin istunnot, vanhojen tuttujen törmäämiset ja häät; olipa tapahtuma mikä tahansa se todennäköisesti sijoittui publiin tai majataloon.
- Lontoolaiset eivät ryypänneet pelkästään vapaa-ajallaan: Benjamin Franklin muisteli myöhemmin kuinka ollessaan oppipoikana kirjapainossa Lontoossa vuonna 1725 hänen

työkaverinsa joi aina pintin aamiaisen ja lounaan välillä, toisen pintin noin kello kuudelta, ja vielä yhden työpäivän päätökseksi.

- St Giles-in-the-Fieldsin ja Saffron Hillin slummeissa irtolaiset majoittuvat “dosshouseihin”, joista maksettiin kaksi penceä yöstä. Näille ihmisille taloudellinen vakaus tarkoitti yhtä shillinkiä viikosta ullaalla, ja työt olivat aina luonnoltaan vuodenaikaan sidottuja. Kesäisin hommia saattoi löytyä rakennustyömailta rikkaiden ollessa poissa kaupungista. Pelloilla puolestaan riitti tekemistä sadonkorjuun aikaan. Slummien ainut jumala oli “Pyhä Maanantai”, päivä jolloin palautettiin rankasta viikonlopusta. Ei ollut mitenkään yllättävää, että nämä lontolaiset etsivät apua ginistä. Francis Place muisteli myöhemmin miten “Lontoon köyhille olivat jäljellä ainoastaan eläimelliset vaistot. Heille elämän nautinnot ovat hyvin rajalliset, ja usein sisältävät ainoastaan kaksi vaihtoehtoa: alkoholin ja seksin. Alkoholi oli usein parempi vaihtoehto - se oli halvempaa ja kesti pidempään.”
- Ginistä oli tullut jotain hyvin pelottavaa ja vaarallista, mutta siitä huolimatta hallitus kannusti yhä sen tuotantoa ja kulutusta. Earl Bathurst kommentoi myöhemmin eräässä giniin liittyvässä parlamentin väittelyssä miten “ei ole olemassa pubia, jossa henkilökunta kieltäytyisi tarjoilemasta asiakastaan. Lontoon kaduilla ei voi kävellä ilman, että ryyppikelyyn kannustetaan jokaisella kadunkulmalla. Tien tukkivat joko tätä vaarallista myrkyä kaupittelevat, tai sitä liikkumiskyvyttömiksi asti nauttineet.”
- 1720-luvulla Madam Genevaa oli vaikea välttää. Etenkin kaupungin huonommilla alueilla sitä myytiin lähes jokaisessa talossa, usein kellareilla tai ullaakoilla. Kynttiläntekijät, jotka eivät tarvinneet liiketoimintaansa mitään lupia, olivat muodostuneet köyhälistön yleistavara-kaupaksi. Liikkeen omistaja perusti kynttiläkaupan, jonka yhteydessä myytiin myös öljyä, juustoa ja muita yleistarpeita. Uutena lisäyksenä mukaan tuli myös Madam Geneva, joka muodostui nopeasti kynttilänvalmistajien suurimmaksi menestystuotteeksi, ja samalla, sanoi eräs herra Campbell, “muodosti kaikkein vastenmielisimmän kauppiaan koko Lontoossa. Näissä kynttiläkaupoissa piit ja muut alemman kastin nuoret naiset oppivat ginijuomisen perusteet, harrastus, joissa he nopeasti kehittyivät ammattilaisiksi ja toivat itselleen sairautta ja perheilleen köyhyyttä ja häpeää.”
- 1703, Charles Davenant kirjoitti uudesta paheesta, joka alkoi vallata Lontoon katuja. Hän kirjoitti kuinka Lontoo saattaisi seurata Turkin esimerkkiä opiumin kanssa, ja mainitsi kuinka opium usein listattiin syynä ihmisten vähyyteen idässä. Kolme vuosikymmentä Williamin suuren aloitteen jälkeen kaikki Davenantin varoitukset näyttivät toteutuvan. Lontoo suorastaan lainehti ginijärvessä. Eräs kriitikko sanoi: “Mene kaduille ja näet jokaisen brändykaupan tulvivan yli äyräiden häväistyttävistä ryökäleistä, jotka kiroilevat ja ryyppäilevät ilman mitään tulevaisuudensuunnitelmia. Siellä he humaltuvat keskellä päivää, ja illalla juoksevat katuja eestaas kuin itse pirut, asettaen humalapäissään huonon esimerkin meidän nuorillemme. Jopa 12-13 vuotiaat tytöt juovat Genevaa kuin kalat konsanaan ja huutelevat sellaisia irtokkuuksia, jotka saa aikuisen miehen tuisemaan.”
- Lontoosta oli tullut kaupunki, jossa dram shoppien ulkopuolella oli kylttejä: “Humalaan pennillä. Kaatokänniin kahdella. Oljet ilmaiset.” Ojilla viitattiin kauppaan asetettuihin olkiin, jolle oli soveliasta sammua juotuaan vatsansa täyteen. Kaupungissa asui myös

eräs Anne Williams, 12 vuotias seksityöläinen, jolle miehet usein maksoivat kuusi penceä ja yhden drammin.

- Ketään ei oikeastaan kiinnostanut tämän ongelman suuruus, jokaisen osapuolen nauttiessa viinarallin hurjista tuotoista. Vuosi 1720 muutti kaiken: South Sea Bubble Collapse. South Sea Company oli vuonna 1711 perustettu joint-stock company, joka monopolisoi "eteläisten merten" kaupankäyntiä. Perustamisen syynä oli valtionvelan pienentäminen, ja yrityksestä tuli yksi ensimmäisistä julkisista osakeyhtiöistä. Lontolaiset olivat päätyneet sijoittamisen ja uhkapelaamisen kierteeseen, jossa suuri määrä varakkaita ja normaaleja ihmisiä laittoi omaisuutensa South Sea -osakkeisiin. Osakkeiden hinta nousi kuplana taivasiin asti, yhden osakkeen hinnan noustessa tuhanteen puntaan asti, ja sitten romahtaen sataan puntaan.
- South Sea Company oli sellainen kokoelma ihmispaskuutta ja ahneutta, jolle on vaikea löytää vertaistaan: Normaalit Lontolaiset osallistuivat osakkeiden spekulatioon kaikilla sen tasoilla, nousten ja laskien osakkeiden hyppiessä, mutta suurempana ongelmana olivat korkeat virkailijat. South Sea Companyn sisäpiiri käytti insider tradingia hyödykseen ja uhkapelasi osakkeiden arvoilla omaksi edukseen. Poliitikkoja lahjottiin ja ostettiin, ja virheitä kirjanpidossa piilotettiin maton alle. Koko South Sea Company olemassaolo perustui siihen, että brittiläiset pystyivät enforceamaan omaa monopoliaan "eteläisillä" merillä. 1718 sota Espanjan kanssa tuhosi Brittiläisten kaupankäynnin Etelä-Amerikassa. South Sea Company ei koskaan tehnyt merkittävää voittoa, ja koko osakekupan tarina oli vain spekulatiivista ennustusta ja silkkaa huijausta.
- Romahdus ajoi tuhansia (ainakin 8000) varakkaita lontoolaisia turmioon. Listalla oli yksitoista kahdestatoista tuomarista, piispoja ja dekaaneja ja lääkäreitä. Arveltiin, että kolmasosa lontoolaista pankeista menisi konkurssiin. Duke of Chandos, miljonääri, menetti 700 000 puntaa, johon voi verrata koko Britannian vientiä vuonna 1760, 14.7 miljoonaa puntaa.
- Masentunut ilmapiiri peitti Lontoon: Talven sanomalehdissä kerrottiin niin usean sijoittajan ratkaisseen taloudellisen tilanteensitsemurhallaa, että "Applebee's Original Weekly Journal" ehdotti kuolinilmoituksiin lisättäväksi oman kategorian itsemurhia varten: "Hukuttautui South Seahin."
- South Sean jälkeen asiat menivät vielä huonommiksi: Paiserutto (bubonic plague) oli havaittu Ranskassa Marseillesissa. Vanhat miehet ja naiset muistivat vielä hyvin vuoden 1665 kun ruttovankkureita kärrättiin pitkin katuja kantaen yli 70 000 lontoolaisen ruumiita.
- Näinä hankalina aikoina etenkin kirkko seurasi paheellisuutta huolestuneena: kolmen vuosikymmenen ajan Lontoosta oli muodostunut uusi Sodom, jossa ihmiset vähän välittivät tulevaisuudesta ja heittäytyivät maallisen varallisuuden ja ruumiillisten nautintojen tielle. Keväällä hovi teki väitteen siitä, miten Lontoo oli tulvillaan skandaalisia salaseuroja, jossa nuoret tapasivat toisiaan mitä epämoraalisimmissa merkeissä ja lyttäsivät kaikki kristinuskon pyhimmät perinteet. Middlesexin maistraatti määrättiin tutkimaan tätä ongelmaa, joka delegoi tehtävän kolmen virkamiehen komitealle. 13. päivä lokakuuta he toimittivat raporttinsa takaisin hoviin, ja ilmoittivat ettei mitään

salaseuroja ollut löytnyt, mutta kun nyt kerran olivat oikeuskanslerin juttusille päässeet, mainitsivat miten kaikki muu ympäri Lontoota on täysin retuperällä.

- Yksi komitean jäsenistä oli jo vuosia tiennyt ongelman syyn. Tuomari Sir John Gonson oli fanaattinen kristitty ja kaiken synninteon perivihollinen. Hänestä on selvinnyt tähän päivään vain kaksi kuvaa: Toisessa hän on yksi William Hogarthin "A Harlot's Progress" maalaussarjassa seksityöläisen pidättämään menneestä viranomaisesta. Maalaussarjassa nainen pistetään häpeäpuuhun ja viedään ulos kaupunkilaisten pilkattavaksi, jotka pahoinpitelevät naisen niin kovasti, että hän menehtyy saamiinsa vammoihin. Toinen selviytynyt piirros on erään vankilan seinässä, jossa Gonson on kuvattu seisomassa hirttosilmukka omalla kaulallaan.
- Middlesex, josta maistraatit lähtivät asiaa tutkimaan, käsitti käytännössä koko Lontoon merkittävän osuuden, aina vanhan kaupungin muurien ulkopuolelle ja joen pohjoispuolelle asti. Siihen sisältyi mutkittavia pikkukujia ja St. Gilesin slummin kommuuniasuntolat ja sen kapakat, Strandin, Clerkenwellin ja Holbornin seksityöläiset ja bordellit. Siihen sisältyi maaseututienoita jotka olivat kasvaneet kaupunkiviidakoiksi. Siihen sisältyi irlantilaisia maahanmuuttajatyöläisiä ja maaseudulta tulleita köyhiä. Siihen sisältyi epidemioita ja järjestäytyneitä rikollisuutta. Siihen sisältyi giniä.
- John Gonsonin kaltaisille miehille tämä kuvasti kaikkea mikä Lontoossa oli mennyt pieleen William valtaannousun jälkeen. Hänen oikeuskanslerille antamansa raportti vavisutti hovin seiniä yksityiskohtaisilla kuvauksilla bordelleista, baareista ja uhkapelin pesistä, kaikista näistä uuden ajan symboleista. Hän nosti esille erityisesti yhden ongelman: "Arvoisa komitea", hän sanoi, "pyydän teitä huomioimaan sen suuren vahingon, jonka Geneva ja brändykaupat tuottavat kaupittelemalla viinojaan köyhemmälle kansalle, ja kuinka he juottavat nämä ihmisparat niin humalaan, etteivät he enää rehellisiin töihin kykene. St. Gilesissä yksi seitsemästä talosta myy Genevaa."
- Madam Geneva oli saanut tehdä slummeissa mitä lystää kolmenkymmenen vuoden ajan, mutta nyt ruton tultua se koettiin kaiken pahan aluksi. Sanomalehdet alkoivat uutisoida Madam Genevasta kaikella sensaatiolla: "Keskiviikkona 29. päivä, nainen paloi kuoliaaksi Genevan tehtyä hänet kyvyttömäksi pakenemaan asunnostaan.", "Vanginvartija Bridewellissä menehtyi juotuaan Genevaa. Hänen toverinsa olivat samassa riskissä juotuaan samaa myrkyä menehtyneen kaverinsa muistolle.", "Porteri Holbornissa kuoli juotuaan vaarallisen määrän Genevaa. Hänen vaimonsa selvisi toistaiseksi, mutta asiantuntijat epäilevät hänen pian seuraavan miehensä jalanjäljissä. Heidän sanotaan juoneen kolme pinttia mieheen hiukan alle tunnissa."
- Vuonna 1692, pari vuotta Williamin lakiuudistuksen jälkeen, hovi teki julkaisun "jumalanpilkkua, kiroilua, juppoisuutta, irstailua, sabatinrikkomista ja muita epämoraalisia käytäntöjä vastaan." Vuosikymmen, jonka aikana Geneva, uhkapelaus ja South Sea Stock valloittivat Lontolaisten mielet, kasvoi myös sen ajan raittiusliike, Society for the Reformation of Manners. Satunnaista henkilöistä koostuva seura yritti keksiä parhaan tavan pistää lainkirjoihin muutoksia, joilla tällaisia epäsiiveellisiä käytöksiä voitaisiin rajoittaa. Heidän mielestä parhaisiin vaihtoehtoihin sisältyivät eräänlaiset rollikellot, eli palvelijat, naapurit ja kisällit, jotka raportoisivat synnintekijät tälle seuralle ja myöhemmin veisivät heidät oikeuden eteen.

- Vuoteen 1725 mennessä 70 000 lontoolaista oli viety oikeuden eteen tuomittavaksi. Synninteon huipulla oli seksi, sen jälkeen lepopäivän laiminlyönti, sitten kiroilu. Vuosisadan vaihteessa juopottelu ei vielä ollut noussut listalla kovin korkealle, vaikka listalla toki oli muitakin rikkeitä. Seura kritisoi kaikkea aina lorvailusta metelöintiin ja epäsäädyllisistä vaatteista teatteriin - kaikkea uutta nykyajan hapatusta.
- Kun seura lopultakin keskittyi giniin, he näkivät paljon kritisoitavaa. Kyse ei ollut enää pelkästä moraalista - Madam Geneva tuhosi myös talouden. Eräs julkaisu, The Occasional Monitor, valitti kuinka "työnantajat eivät enää uskaltaneet palkata dramini-juojia, koska heillä oli vain puolet siitä ruumiinvoimasta ja kyvykkyydestä mitä rehtiin työhön tarvittiin. Sen lisäksi työnantajat törmäsivät jatkuvasti vaarallisiin tilanteisiin, jossa nämä alkoholia liiallisesti käyttävät ihmiset putoilivat katoilta ja päätyivät muihin onnettomuuksiin juoppouden vuoksi.
- 1700-luvun ekonomisteille tämä oli kauheaa kuultavaa. Tämän ajan taloudenkuva oli rajoittunut käsitteeseen, jossa ajateltiin, että mitä enemmän valtio tuotti, sitä suurempi sen ulkomaanvienti oli. Valtion koko talous pohjautui siihen määrän työläisiä, jonka se pystyi pitämään tuottamassa lisää varallisuutta. Jokaisella työssäkäyvällä miehellä oli rahallinen arvo - erään arvion mukaan köyhä lapsi oli noin 15 puntaa. Jos potentiaalinen työntekijä päätyi makailemaan dram-kaupan oljille, koko talousjärjestelmästä lähti pohja. Eräs reformisti kommentoi asiaa seuraavasti: "Jos henkilö pystyy tienamaan neljässä päivässä riittävästi selvitäkseen seitsemän päivää, ottaa hän kolme päivää lomaa, jonka aikana hän rietastelee miten lystää." Piispa Sherlock kommentoi myöskin: "Työ on liiketoimintaa, jossa köyhä työskentelee rikkaalle; se on se osa, minkä Jumala on hänelle antanut."
- South Sean romahtamisen jälkeen Sir John Gonson oli löytänyt itselleen syntipukin. Kaikki Lontoon ongelmat johtuivat selvästi ginistä. Köyhille se oli alamäen alku. Eräs maistraatti varoitti: "Brändykaupoissa palvelijat ja kisällit oppivat uhkapelaamaan ja menettävät nopeasti rahansa. Sen jälkeen he varastavat opettajiltaan ja vanhemmiltaan, ja sitten ajautuvatkin rikoksen tielle. Viimeinen pysäkki on hirttosilmukka."
- 1726, Middlesexin maistraatin raportin jälkeen, ensimmäiset suuremmat merkit ginin vastustamisesta alkoivat saada tuulta alleen. Oluenpanijat liittyivät porukkaan mukaan omilla satiroivilla arikkeleillaan, joista eräässä oluenpanija joutui käsikähmään tislajaan kanssa tavernassa. Panija selviytyi nopeasti voittajaksi. Artikkelit kertoivat kuinka South Sea Mountain, eräs tunnettu gini, tuhosi sisäelimet kolmelta neljästä kuninkaan alamaisesta ja täytti sen juojat sairauksilla. Sen lisäksi se sai eturauhasen vuotamaan jatkuvasti, kun taas olut oli täyttävää ja vahvistavaa, rauhoittavaa ruoansulatukselle ja hellän laksatiivista.
- Panijoiden tuki reformisteille ei ollut mitenkään erikoista, sillä he olivat kilpailleet samasta asiakaskunnasta pitkän aikaa. Tämän lisäksi tislajat kiersivät niitä veroja, jotka panijat joutuivat maksamaan. Tislajat saivat myös yhä harrastaa toimintaansa ilman mitään lupia. Panijoita yllättävämpi ja merkittävämpi tuki tuli lääketieteeltä: Maistraatin raportin jälkeen College of Physicians teki oman julkaisunsa, jossa he varoittivat toistuvan viinanjuonnin vaaroista molemmille sukupuolille. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun

lääkärit varoittivat viinanjuonnista, mutta raportti tapahtui juuri oikeaan aikaan saadakseen huomiota oikeilta henkilöiltä.

- Vuosi 1726 päättyi kuitenkin Madam Genevan voittoon: Lakialoite viinan säätelystä, ensimmäinen Gin Act, lytättiin parlamentissa ja Geneva sai jatkaa vapaata oleskeluaan Lontoossa. Slitä huolimatta, Geneva oli nyt saanut syyt niskoilleen. Se sallittiin yhä, mutta sitä katsottiin pahalla silmällä.
- Stephen Hales oli arvostettu tiedemies ja pappismies, jonka keksinnöt paransivat koko ihmiskunnan elämää. Hänen käsialaansa olivat mm. pumput, joilla pystyttiin siirtämään hengityskelpoista ilmaa kaivoksiin. Hän keksi tavan mitata verenpainetta, osallistui Lontoon tulipalojen vastaiseen taisteluun ja kehitti menetelmiä ruoan säilömiseen. Hän oli arvostettu henkilö, josta ei voinut olla pitämättä. Hänestä puhuttiin todennäköisimpänä opettajana tulevalle George III:lle. Lisäksi hän oli myös Sir John Gonsonin ystävä ja kova ginin vastustaja. Myöhemmin vuonna 1758 Hales kertoi ystävälleen miten koko elämänsä aikana hän nautti eniten yli 30 vuotisesta kampanjastaan giniä vastaan, jonka aikana hän kirjoitti 11 sanomalehteen ja julkaisuun. Hales ei tuonut ginikeskusteluun pelkästään tiedemiehen mainettaan, mutta myös yksityiskohtaisen lääketieteellisen tutkimuksen tarkkojen koetulosten saattamina. Hän kirjoitti, kuinka viina hyydyttää verta ja ohentaa verisuonia, ja osoitti kokeensa oikeaksi toistamalla ne eläimillä brändyn kanssa, ja näytti koe-eläimissä etenkin maksan ja sydämen terveyden suurena ongelmana. Lisäksi hän pohti, josko raskaana olevien naisten tulisi välttää liiallista viinanjuontia, koska paljon alkoholia nauttivien naisten lapset olivat normaalia useammin pienikokoisia ja sairaalloisia. Hän myös pohti, josko äidinmaitoa juovat vauvat saisivat imettämisen yhteydessä itseensä myös alkoholia.
- Mutta Stephen Hales ei ollut poliitikko. Kampanja Genevaa vastaan tarvitsi itselleen toisen sankarin. Se tarvitsi jonkun, joka hallitsi julkisuuden ja kaappasi kuulijoiden huomion omalla energisyydellään. Jonkun, jolla oli oveluutta ohjata lakimuutoksia parlamentissa. Miehen nimi oli Thomas Wilson, ja oli vasta pari vuotta sitten rantautunut Bristolin. Hänen isänsä oli Isle of Manin piispa, jonka kauden aikana saaren prostitoidut vietiin mereen, joissa heitä vedettiin köysissä veneiden perässä. Aviopuolisoiheen uskottomat seisoivat risteyksissä pitäen kylttejä, joissa listattiin heidän tekemänsä synnit. Thomas Wilson ei koskaan saanut kirkolta suostumusta omasta piispanvirastaan ja lähti etsimään onneaan muualle. Tämä matka päättyi Stephen Halesin ovelle Lontooseen, ja tämän kautta myöhemmin hänen ystäväänsä John Gonsoniin heidän tavattuaan SPCK:ssa, Society for Promoting Christian Knowledge, joka oli tiivis porukka vaikutusvaltaisia ja varakkaita lontoolaisia.
- Thomas Wilson verkostoitui kaikkien tärkeiden gininvastustajien kanssa. Yksi näistä oli Sir Joseph Jekyll, vuosikymmeniä House of Commonsissa istunut poliitikko, josta oli vasta tullut Master of the Rolls, jonkinlainen pääsihteeri. Jekyll ei koskaan ottanut puolia ennen kuin oli kuunnellut kaikkia asianomaisia, eikä niinkään osallistunut mihinkään liittoumaan. Hänellä oli kuitenkin yksi ongelma: Hän ei pitänyt Sir Robert Walpolesta, tuosta pääministeristä, joka usein oli päihtynyt myös istuntojen aikana.
- Nyt vastustusrintamalla oli vaikuttavia henkilöitä: Sir John Gonson, Thomas Wilson, Sir Joseph Jekyll ja James Oglethorpe, eräs varakas hyväntekijä. Uuteen gininvastaiseen

kampanjaan valmistauduttiin tarkoituksena esittää uusi aloite vuoden 1736 joulukuun istunnossa, ja syyskuussa kaikki näytti olevan paikoillaan. Eräässä istunnossa Lontoon kaupungin, Middlesexin ja Tower Hamletin suurtuomarit julistivat vastustuksensa ginille. Alkoi julkaisujen sarja, jossa molemmat osapuolet alkoivat jakaa esitteitä ja tutkimuksia. Lehdistö jakautui kahtia, tarjoten toinentoistaan sensaationaalisempia tarinoita ginin vaaroista ja sen hyödyistä. Kieltolain kannattajille vauhti vain kiihtyi kun eräällä illallisella joulukuun 11. päivä Jekyll kertoi Thomas Wilsonille kuinka hän oli vasta ollut kuningattaren vastaanotolla, jossa kuningatar oli osoittanut tukensa kieltolaille. Kuningatar oli luvannut pyytää George II:sta mainitsemaan ginin tulevassa puheessaan.

- Vuoden 1736 istunto alkoi George II:n puheella, jossa kuningas ei maininnut giniä sanallakaan, mutta muuten kaikki näytti menevän kieltolain puoleen. Viikko istunnon alkamisesta Jekyll ehdotti totaalista tislattujen juomien kieltämistä, ja tähän vastauksena Michajah Perry, Lontoon kaupungin edustaja, ehdotti josko tämä voisi johtaa salakuljetusongelmiin. Tästä huolimatta Jekyll voitti neljä esittämäänsä väitettä, jotka olivat: 1) Ongelmana oli viinan halpa hinta 2) Viinan hintaa tulisi korottaa verotuksella 3) viinan myynti tulisi rajoittaa brändykauppoihin, tavernoihin ja elintarvikeliikkeisiin. 4) Tällaisten yrittäjien tulisi hankkia lupa liiketoimintaansa.
- Jekyll ei hyökännyt tuotannon alkuun, eli tislattaviin maltaisiin, vaan dram-kauppoihin, joissa kuluttaja tuotteen osti. Maaliskuun 8. päivä hän toi pöydälle aloitteen, jossa gallonaan giniä tulisi 20 shillingin vero. Tämä nostaisi yhden drammin hinnan noin samaksi kuin viikon majoitus. Vastustajarintamalla oli pääministeri Walpole, joka toivoi kieltolain kannattajien keksivän vaihtoehdoisen tulolähteen menetetyille voitoille jota viinanmyynnistä saatiin. Hän arveli menetyksen olevan noin 292 000 punttaa.
- Kieltolaki astui voimaan syyskuun 29. päivä 1736, eikä se pysähtynyt pelkästään 20 shillingin veroon jokaisesta gallonasta, eikä 50 punnan lupamaksuun. Siihen sisältyi myös 100 punnan sakko luvattomille kauppoille ja 10 punnan sakko kaikille, jotka myivät giniä kaduilla, maanteilla, pelloilla, kottikärryissä tai ämpäreissä. Maistraatit saivat oikeuden tuomita ihmisiä suoraan ja luvan palkata virkavaltaa toimittamaan tätä tuomitsemista. Myöhemmin, vuonna 1743, Earl of Chesterfield kertoi “Jos aloitteen kannattaja ei olisi ollut tunnettu raitis mies, olisin arvellut hänen olleen ginin suurkuluttaja ympäripäissään, sillä hänen ehdottamansa laki oli mahdoton toteuttaa käytännössä.”
- Kaksi kuukautta Gin Actin alkamisen jälkeen, kieltolain vastustamiseksi, Jakobiitti-terroistit tekivät pommi-iskun parlamenttiin. Kyseessä ei ollut kovin kummoinen pommi: Tuloksena oli kova pamaus ja paljon savua, mutta ei sen ihmeempää vahinkoa. Pamauksen aiheuttamana pakokauhu oli itseä räjähdystä vaarallisempi: Pommi oli piilotettu kanslerin penkin alle, ja kiireessä poistua salista lakimiehet kiipeilivät toistensa yli yrittäessään olla ensimmäinen ulkona, osan pudottaessa peruukkinsa salin lattialle. Räjähdyksen jälkeen savo poistettiin salista ja istuntoa jatkettiin.
- Terroristin nimi oli Samuel Killingbeck, joka oli odottamassa oluen kanssa kädet vapisten läheisessä tavernassa. Hän oli törmännyt toiseen Jacobistiin, pappismies Robert Nixoniin, jonka kanssa he usein puhelivat kanaalin toisella puolella maanpaossa olevasta kuninkaastaan. Eräänä päivänä Robert Nixon oli päättänyt, että pelkkä puhe ei enää riittänyt - oli aika tehdä jotain asian eteen. Nixon oli tehnyt kokeiluja, joilla oli

saanut paperit syttymään liekkeihin käyttäen fosforia. Pari teki viisi pommia koostuen viidestä Gin Actin eri lakialoitteesta, ja suunnittelivat räjäyttävänsä ne kolmessa eri paikassa ympäri Lontoota. Westminster Hall oli pääkohde. Pari käveli Westminsteriin sisälle ja Killingbeck tuotti hämähäksen sillä välin kun Nixon sekoitti fosforin kirjeisiin ja piilotti ne istuntosaliin. Tämän jälkeen pari erkaantui ja jäi odottamaan pamausta. Kahta muuta pommia ei ehditty räjäyttää. Kun pari myöhemmin jäi kiinni ja Nixonia kuulusteltiin, Jacobisti-motiivi nousi esiin. Tämä oli 47 vuotta sen jälkeen kun James Stuart oli lähtenyt maanpakoon. Aikoinaan, vanhoina kunnan päivinä, Stuartilla oli ollut oikea armeija, oikeita aatelisia, ja paljon varallisuutta, mutta nykypäivänä Jacobismi oli elossa lähinnä Nixonin ja Killingbeckin kaltaisten miesten omissa kuvitelmissa.

- Pommi-isku toimi alkusoittona yleiselle mellakalle, joka keskittyi lähinnä irlantilaisiin maahanmuuttajiin, jotka varastivat lontoolaisten työt tekemällä samat tehtävät pienemmällä korvauksella. Mellakan keskellä oli kuitenkin muitakin henkilöitä, joita irlantilaiset eivät kiinnostaneet: He luulivat mellakan olevan kieltolakia vastaan. Mellakat jatkuivat koko seuraavan kesän yli. Jakobitisteista ei sen sijaan kuulunut mitään - Englannin hallitus ei romahtanut uuden vallankumouksen liekeissä eikä James Stuart seilannut meren yli pelastamaan päivää. Jakobitistit unohtuivat ja gin palasi lontoolaisten mieleen.
- Lakiuudistuksen vaatimille 50 punnan myyntiluville ei ollut tunkua. Talven 1736 aikana Lontoon 10 000 ginimyyjystä kaksi oli hankkinut lisenssin ja myi giniä laillisesti. Jotkut olettivat lääkekäytön yhä olevan sallittua ja värjäisivät ginin punaiseksi, sitten myivät sitä pullossa, jonka etiketissä oli resepti: "Ota kaksi tai kolme lusikallista neljä tai viisi kertaa päivässä, tai niin usein kun tarve vaatii." Erään apteekkarin jouduttua oikeuden eteen, hän kertoi kuinka lontoolaiset olivat yllättäen sairastuneet suurissa määrin ja tulivat hänen luokseen valittamaan ties mitä vaivoja kunnes hän määräsi heille giniä. Jotkut taas kiersivät lain porsaanreiän kautta: Laki mainitsi ainoastaan kahta gallonaa pienemmät määrät, joten kiertotie oli selvä. 5. päivä lokakuuta London Daily Post oli avulias ja kertoi kaikille lukijoilleen kuinka se tapahtui: "Herra A menee ginikauppiaan, herra B:n, luokse, ja sanoo: 'Herra B, minulla on tarve suurelle määrälle giniä, mutta tällä hetkellä minulla ei ole varastoa, jossa voisin sitä säilyttää.'" Tähän herra B vastaa 'Älä anna sen olla esteenä. Minähän tarjoan mielelläni varastotilaa täältä kaupasta. Voit ostaa ginin nyt luotolla ja maksaa sitä mukaa kun kykenet sen omaan varastoosi siirtämään.' Jotkut tislajaat veivät tämän kikan jopa niin pitkälle, että palkkasivat lakimiehiä riveihinsä. Marraskuun puoliväliin mennessä päätettiin, ettei kyseinen porsaanreikä ollut laillinen.
- Tästä huolimatta ihmiset pystyivät yhä ostamaan kaksi gallonaa giniä kerralla ja kantamaan sen mukanaan ulos kaupasta. Kaksi gallonaa tiukkaa viinaa oli kuitenkin aika paljon tuhoavaksi. Eräs irlantilainen työmies osti kaksi gallonaa ja jakoi sen työkaveriensa kesken. Kun hän pyysi kavereitaan maksamaan drammeistaan, he sanoivat pellon toisessa päässä olevan miehen hallitsevan heidän palkkojaan ja hänen hoitavan maksupuolen. Kun mies meni pellon toiselle puolelle, siellä odottava mies kävi häneen käsiksi ja varasti loputkin ginit. Tämän jälkeen työläiset joivat ginin ja sammuiivat pellolle. Toisaalla Earls Courtsissa neljä maanviljelijää oli ostanut kaksi gallonaa sillä

idealla, että giniä voisi nauttia pikkuhiljaa, mutta kiusaus kävi liian kovaksi ja kaksi heistä menehtyi ja kahta muuta hädintuskin saatiin elvytettyä.

- Samalla aikaa virkamiehet nauttivat kieltolain tuotoista. Viikko kieltolain alkamisesta virkamiehet käsittelivät ensimmäinen rikelistan ja asettivat 20 sakkoa. Apteekkarit olivat yleisimpiä kohteita: Toisin kuin katukauppiaat, apteekkarit eivät voineet siirtää liiketoimintaansa muualle, ja 100 punnan sakon saatuaan heidän inventaarionsa oli hyvä tapa suorittaa rikemaksu. Apteekkarit eivät kuitenkaan koskaan tuottaneet mitään ongelmia yleiselle järjestykselle. Valtaosa ginikaupasta jatkui täysin avoimesti kottikärryistä ja hökkeleistä kadunvarsilla, josta ihmiset juopuivat ja tuottivat ongelmia kaikille muille lontoolaisille.
- Sir John Gonson ja muut lontoolaiset fanaatikot kokoontuivat erään Thomas De Veilin luokse keskustelemaan kuinka Gin Actia voitaisiin tuoda paremmin käytäntöön. De Veil oli armeijataustainen jämäkkä mies, joka oli saanut mainetta kurittaessaan Lontoon rikollisuutta. Hän oli kasvanut köyhyydestä varallisuuteen Lontoon myrskyisinä aikoina. Gonson ja muut antoivat De Veilille valtuudet mennä äärimmäisiin toimiin kieltolain voimassapitämiseen. De Veil, joka myöhemmin muodosti Britannian poliisin ja oikeusjärjestelmän, keksi tavan palkita ilmiantajat: Osta yksi dram giniä, mene vasikoimaan tästä virkavallalle, ja oikeus antaisi vasikalle puolet 10 punnan sakosta. Mutta köyhä henkilö saattoi työskennellä kokonaisen vuoden ja ansaita juuri ja juuri 10 puntaa, joten sakot harvoin realisoituivat. Rahanpuutteessa olleet De Veil lähetti Bridewellin vankilaan, vaikka niitä ei silloin ajaltetukaan täysin vankiloiksi, vain terminä käytettiin "Correctional facility". Tarkoituksena oli, että kerjäläiset tulisivat näistä laitoksista ulos rehellisinä työntekijöinä ja prostitoidut uskollisina vaimoina. Käytännössä nämä laitokset olivat kuitenkin vankiloita, joissa vangit lojuivat turhina selleissään giniä ryypäten. Usein heitä ruoskittiin.
- Tulokset eivät yllättäneet. Kaksi viikkoa myöhemmin Bradwell ja muut vankilat olivat pullollaan, mutta giniä myytiin täysin vanhaan malliin pitkin Lontoon katuja. Kaksi kuukautta myöhemmin tilanne oli sama. Sir Robert Walpole oli yksi niistä harvoista, joka oli osannut tämän ennustaa. Hän oli kertonut ennen lain hyväksymistä veljelleen: "Köyhemmät brändykauppiaat, joiden köyhyys estää heitä maksamasta sakkoja, tulevat myymään viinaa laista huolimatta. He toivovat, että heidän köyhyytensä vuoksi kukaan ei tule viemään heitä oikeuteen, jossa he eivät kuitenkaan pystyisi maksuista selviämään."
- Ennen kieltolakia oli ginikojuja. Kieltolain jälkeen oli "kori-naisia", jotka kulkivat kaduilla pullot hameiden alla piilossa. Ennen kieltolakia oli tislajien kauppoja ja apteekkareita. Kieltolain jälkeen oli kapteeni Dudley Bradstreet. Vuonna 1736 hän oli Lontoossa, lähes pennitön ja ilman tulevaisuudenkuvia. Kieltolain tultua voimaan hän katseli vihaisia ja janoisia kansalaisia ja näki rakoa bisnekselle. Hän sai ystävänsä kautta haltuun pienen asunnon, jonka oveen hän naulasi puisen kissan. Tämän kissan tassun alla oli oven läpi vedetty metallinen putki. Talon sisäpuolella, putken toisessa päässä, oli suppilo. Hän käytti viimeiset varansa ja osti Lontoon parasta giniä, jonka jälkeen hän alkoi levittää sanaa siitä miten giniä myytäisiin hänen ovensa kissalta. Ensimmäinen asiakas saapui pian ja pudotti kissan suun kautta sisälle maksun. Tämän jälkeen Bradstreet laski sovitun määrän giniä suppiloon ja sen kautta metalliputkeen. Päivän päätteeksi hän oli

tehnyt kuusi shillinkiä. Hyvin pian Bradstreet tienasi 3-4 puntaa päivässä ja lontoolaiset tulivat kaukaakin katsomaan tätä ovesta olevaa maagista, giniä tuottavaa kissaa. Jossain vaiheessa kadulla kerääntyvä väkijoukko kasvoi niin suureksi, että Bradstreetin naapurit valittivat asiasta ja pyysivät "kissamiestä" karkotettavaksi asunnostaan.

- Bradstreetin idea levisi ja pian ympäri Lontoota ostettiin giniä samanlaisista kissavirityksistä. Asiakas meni ovelle ja sanoi "Puss!", jonka jälkeen sisältä kuului vastaus "Mew!". Tämän jälkeen ovesta tuli ulos lokero johon asiakas laittoi rahansa, ja sen jälkeen lokeroon sijoitettiin rahaa vastaava määrä giniä.
- Bootleggaamisen myötä kasvoivat myös erilaiset valmistusmenetelmät. Vanhan useaan tislaukseen pohjautuva tapa oli liian hidas. Bootleggerit kehittivät suolaan ja kalkkiin pohjautuvan reseptin, joka nopeutti prosessia. Eläinten luista saatava kalsium toimi aika hyvin eikä maksanut yhtään mitään. Käytetyistä mausteista kataja korvattiin yhä useammin tärpätillä, jolla arveltiin olevan terveyshyötyjä - jo Magellan seilatessaan maapallon ympäri parisataa vuotta aiemmin hyödynsi tärpättä suolistossa elävien parasiittien tuhoamiseen. Muita resepteissä käytettyjä ainesosia olivat rikkihappo tuomaan makua, mantelit, joiden öljy ei liuennut alkoholissa, lime- tai ruusuvesi, sekä vedessä ja viinissä keitetyt alunat (eng. aluna). Ginin suurimmalle yleisölle, eli Lontoon köyhille, maku oli kuitenkin toissijainen. Ainut asia, mistä he välittivät, oli se oliko heillä edessään kokonainen dram giniä vai ei.
- Giniä myös laimennettiin rankalla kädellä, jopa kolmannekseen alkuperäisestä voimakkuudesta. Tätä kompensoimaan keksittiin toinen toistaan myrkyllisempiä menetelmiä: Jotkut lisäsivät tislauskattilaan pippuria, inkivääriä tai muita polttavia ainesosia, jotta asiakas ei pystyisi maistamaan laimennusta. Joskus sekaan laitettiin enemmän rikkihappoa ja manteliöljyä, ja joskus "cocculus indicus", tod. näk. "anamirta cocculus", eli kasvi, jolla saatiin alkoholin ominaisuuksia kasvattamatta juoman voltteja. Kasvi sisältää pikrotoksiinia, jolla oli humalatilaa tuottavia ominaisuuksia. Sivuvaikutuksiin kuuluvat mm. yskiminen, hengitysvaikeudet, päänsärky, huimaus, keskittymisvaikeudet, suoliston epätasapaino, oksentaminen, sydämen rytmihäiriöt, verenpaineen nousu, lihaskrampit, ja hengityksen lamaantuminen. Tämän cocculus indicuksen käyttö alkoholijuomissa tuli myöhemmin laittomaksi.
- Vuosi 1737 saapui ja Lontoolaiset vähät välittivät laista. Giniä ei enää myyty yhtä avoimesti kuin aiemmin, mutta sitä sai lähes miltä tahansa kadulta tai kujalta. Hallitus tuotti uuden lakimuutoksen, jossa he piilottivat Gin Actin lisäyksen lakitekstin uumeniin. Vuoden 37 "Sweets Act" käsitteli tullien kevennystä liittyen Amerikan sokeriin ja hedelmiin, jolla, ainakin paperilla, toivottiin lontoolaisten siirtyvän terveellisempiin herkkuihin Madam Genevasta. Lakitekstin lopussa oli kuitenkin lisäys, jolla muutettiin viinan salatuottajien ilmiantajien palkitseminen. Tähän asti laittomasta myynnistä maksettu 10 punnan sakko oli yleensä jäänyt maksamatta, koska kauppias ei selvinnyt maksusta ja joutui Bradwellin kaltaisiin kurittolohin, ja tässä tapauksessa ilmiantaja jäi ilman palkkiota. Uudessa laissa ilmiantaja palkittiin aina riippumatta siitä realisoituiko sakotus vai ei.
- Lakiuudistuksen hyväksymisen jälkeen eräs hevosenkengittäjä, Briat, osti puoli pinttiä Genevaa kerrotuaan tarvitsevansa sitä sairaan hevosensa lääkitsemiseen. Tämän

jälkeen hän meni vasikoimaan myyjästä viranomaisille ja sain palkkionsa. Toimistosta poistuttuaan vihainen väkijoukko hyppäsi Briatin kimppuun ja pahoinpiteli hänet murikoilla, tiiliskivillä ja nuijilla. Briat saatiin vedettyä takaisin sisälle maistraatin asuntoon väkijoukolta turvaan, vaikkakin hän kärsi lähes kuolettavia vammoja. Tammikuussa, ennen tätä lakimuutosta, vasikoijista oli tehty nukkeja jotka poltettiin, mutta nyt heihin kohdistuva viha oli muuttunut todelliseksi väkivallaksi. Eräs ilmiantaja heitettiin sillalla alas Thamesiin. Mies lähestulkoon menetti toisen silmistään. Yksi pariskunta raportoi erään naisen ginin myymisestä, jonka jälkeen väkijoukko piiritti heidät. Mies onnistui pakemaan, mutta nainen jäi väkijoukon vangiksi. Häntä heiteltiin ulosteella ja muulla lialla, jonka jälkeen häntä vedettiin pitkin kennelin latioita ja sitten vietiin erään pubin ovelle. Väkijoukon tarkoitus oli pahoinpidellä hänet pubin sisällä, mutta paikan omistajat lukitsivat ulko-ovensa ennen kuin väkijoukko pääsi sisälle asti. Tämän jälkeen nainen kannettiin kiltahuoneen pihalle, jossa häntä alettiin mukiloida. Nainen selvisi hengissä kun eräs kiltahuoneen herrasmies tuli tutkimaan meteliä ja onnistui pelastamaan naisen kiltahuoneen sisätiloihin turvaan. Herrasmies myöhemmin kertoi, että nainen olisi todennäköisesti piesty hengiltä. Nainen oli huutanut armoa koko matkan kiltahuoneelle asti, mutta kukaan Lontoon kauppiasta tai kadullakävelyistä ei ollut huomionnut naista laisinkaan.

- London Evening Post kertoo toisesta tapauksesta erään kokin kaupalta, jossa väkijoukko kaappasi ilmiantajan: "Väkijoukko veti häntä pitkin Aldersgate Streetiä, pieksi häntä kepeillä ja ja potki kamalilla tavoilla, sitten työnsivät hänet Bishop Hillillä sontakasaan, ja siellä peittivät hänet tuhkaan. Miehen vaimo ja ystävä olivat rynnänneet apuun, mutta väkijoukko pahoinpiteli myös heidät. Eräs auttamaan yrittänyt kauppias ajettiin takaisin kauppaansa." Thomas de Veil passitti tapauksen aloittaneen kokin Bradwelliin, mutta ilmiantaja itse menehtyi myöhemmin vammoihinsa. Pari päivää tämän jälkeen toinen ilmiantaja uitettiin tervassa ja höyhenissä. Toisaalla pari ilmiantajaa sai "puss & mew" -kauppiaan myymään heille quartin giniä, mutta ulos mennessä paikalliset vankkurikuskit kuulivat asiasta ja pysäyttivät miehet. Heidä vedettiin pitkin Bond Streetiä. Toisen yli ajettiin hevostärryillä. Toinen vietiin Hanover Streetille, jossa hänet pahoinpideltiin kunnolla, sen jälkeen raahattiin Swallow Streetille missä hänet mukiloitiin vielä toisen kerran.
- Lontoossa ei ollut poliisivoimia. Maistraatit koostuivat lähinnä varakkaista kaupunkilaista, joiden oletettiin vapaa-ajallaan suojelevan yleistä hyvää omatuntonsa mukaan. Ennen Gin Actia maistraateilla ei edes ollut sen kummempaa toimivaltaa. Koko oikeusjärjestelmä pohjautui yksittäisiin kansalaisiin ja heidän halukkuuteen tehdä viranomaisten kanssa yhteistyötä. Puolet Middlesexin konstaapeleista olivat itse ginikauppiaita. Tämä teki ilmiantajista ainoan realistisen tavan saada ginikauppiat kiinni. Tarkoituksena oli asettaa kaksi epätoivoista porukkaa toisiaan vastaan. Köyhälle, keskikokoiselle perheelle viiden punnan ilmiantajanpalkkio oli lähes kokonaisen vuoden vuokra. Osaavalle työläiselle se oli kuuden viikon palkka.
- Marraskuussa 1737, kun viranomaiset pyörittivät viinanmyyntitilastoja, kävi ilmi, kuten London Evening Post kommentoi, että "Ei ole yhtään ajanjaksoa, jolloin olisi tislattu enemmän viinaa kuin tämän vuoden elo-, syys- ja lokakuussa. Mitä todennäköisemmin

ihmiset juovat entistä enemmän, vaikka joka päivä valtava määrä ihmisiä lähetetään Bradwelliin.” Thomas de Veilin parhaista yrityksistä huolimatta kieltolaki ei toiminut laisinkaan. Mitä enemmän he yrittivät lakia pakottaa, sitä enemmän heitä vihattiin. Eräänä lokakuun iltana De Veilin asunnon ulkopuolella oli mellakka, ja heti toinen kuukausi myöhemmin kun eräs ilmiantaja yritti paeta De Veilin asuntoon turvaan. Sinä iltana De Veil joutui julistamaan mellakkalain, joka määräsi kaikki yli 12 päiset ihmisryhmät laittomasti kokoontuneiksi ja määräsi heidät hajaantumaan tunnin sisällä. Mellakat jatkuivat kuukaudesta toiseen, ja 19. marraskuuta eräs harvinaisen suuri mellakka pakotti St. Mary-le-Strandin kauppiat naulaamaan ikkunansa umpeen.

- Tammikuussa asiat menivät oikeasti vaarallisiksi. Kaksi ilmiantajaa olivat onnistuneet saamaan erään ginikauppiaan kiinni ja kärräsivät hänet Thomas de Veilin kotiin. Ennen kuin De Veil ehti käsitellä tapausta loppuun asti, eräs Edward Arnold, paikallinen pahantekijä, meni ilmiantajan kotiin ja uhkasi hänen henkeään. Joku kiirehti ilmoittamaan asiasta De Veilille, joka vastauksena De Veil tähän lähetti Arnoldin samantien Newgaten kurittolaan. Se oli virhe: Arnoldilla oli ystäviä. Hänen pidätyksensä tuotti välittömästi väkijoukon De Veilin kodin ovelle. Mellakoita oli ollut aikaisemmin, mutta tämä kehittyi täydeksi kapinaksi. Väkijoukko yritti rynnäköidä hänen taloonsa huutaen miten he aikovat tappa De Veilin ja hänen asunnossaan piileskelevät ilmiantajat. Kauppiaiden kojuja tuhottiin ja kylttejä revittiin alas. Thomas de Veil teki ainoan asian mihin hän kykeni: Hän julisti mellakkalain uudemman kerran. Sillä ei ollut haluttavaa tulosta: Talon ulkopuolella oleva väestö vihastui entisestään ja kasvoi yhä suuremmaksi. Thomas de Veil ei kuitenkaan ollut mikään haasteita kammoksuva pelkuri. Hän katseli ikkunoiden raosta kadulle, havaitsi mellakan keskellä sitä eniten lietsovan syypään, erään Roger Allenin, ja pidätti hänet. Pidätykseen tarvittiin armeijaa. Ilmiantajat pelastettiin, Roger Allen lähetettiin Newgateen mellakkalain rikkomisesta, joka ensimmäinen kyseinen tapaus Gin Actin jälkeen.
- Tapauksen jälkeen viranomaisia huolestutti. Kansa ei enää kunnioittanut lakia. Viranomaisiin ja ilmiantajiin kohdistuva väkivalta yleistyi entisestään, eikä se enää jäänyt pelkkiin pahoinpitelyihin. Eräs ilmiantaja pakeni taloonsa, jonka jälkeen vihainen väkijoukko repi koko talon maantasalle. Tämän lisäksi ginikauppiaita alettiin pelastaa. Yksi tapaus oli erään watermanin (kanaaleissa operoiva venekuski) vaimo, joka oli tuomittu ginin kaupustelusta Bridewelliin, mutta väkijoukko hyökkäsi konstaapelien kimppuun kun naista oltiin viemässä kohti vankilaa ja pelasti hänet. Vastaava tapahtui viikko myöhemmin.
- Maaliskuussa 1738, mellakointi ja lain kunnioittamattomuus alkoi riittää George II:lle. Hän teki julistuksen, jossa kaikkia lontoolaisia käskettiin antamaan tukensa maistraateille ja konstaapeleille. Rankaisuja Gin Actiin liittyvistä rikkeistä kovennettiin. 52 hirtettiin samana vuonna. Thomas de Veilille tämä kaikki tarkoitti entistä enemmän töitä, ja entistä enemmän vihaa. William Hoghartin maalauksessa “Night” De Veilin päälle kaadetaan potan sisällöt yläpuolella olevasta ikkunasta.
- Tislausteollisuus oli kutistunut hiukan heti Gin Actin jälkeen, mutta oli sittemmin kasvanut 28% edellisvuoteen verrattuna. Siitä huolimatta ginistä puhuttiin ja uutisoitiin vähemmän. Mellakoita oli harvemmin, ja jotkut ihmettelivät minne Madam Geneva oli kadonnut. Sen

epäiltiin siirtyneen maaseudulle, tai piileskelevän St. Gilesin slummeissa, jonne maistraatit ja konstaapelit harvoin uskalsivat mennä. Tosi asiassa selitys on lienee maistraateissa itsessään: He eivät enää jaksaneet ylläpitää lakia - heidän olivat kuitenkin vapaaehtoisia eivätkä ammattilaisia. Gin Actin alussa 15 maistraattia osallistui jokaiseen tuomioistuimeen, kun keskiarvoinen määrä rikoksille oli vain 9. Saman vuoden lopussa istuntoihin tuli paikalle vain 4. 1700-luvun oikeusjärjestelmä oli vain epäonnistunut ja kaipasi uudistuksia.

- Elokuussa 1738 Sir Joseph Jekyll kuoli ja sir Robert Walpole menetti virkansa, ja tätä seuraavana aikana Gin Act menetti lopunkin vetovoimansa. Sitä seurattiin entistä vähemmän. Sitä pyörittävistä viranomaisista useat ajautuivat itse pyörittämään giniteollisuutta tai rahastivat ilmiantajien kautta sakkoja omaan taskuunsa. Kukaan ei ostanut kalliita 50 punnan lisenssejä ja lähes koko ginituotanto oli laitonta. Seitsemän vuotta myöhemmin, vuonna 1743, ginituotanto oli kasvanut kolmanneksella ja kieltolaki koettiin täydeksi epäonnistumiseksi. Vuonna 43 viranomaiset saivat nostettua veroja vain 40 gallonasta giniä.
- Vuonna 1743 poliitikot ottivat oppia virheistään ja peruivat vanhan Gin Actin, ja sitten toivat voimaan paljon miedomman version: 50 punnan lisenssimaksu pienennettiin 20 shillinkiin ja rikemaksuja madallettiin. Verotusta tuotiin niin alas, että se oli lähes huomaamatonta. Britanniassa tehtiin niin paljon viinaa, että jo pienenkin onnistuneen verotuksen oletettiin tuottavan valtavia summia. Tähän asti lait olivat kasvaneet reformojien ja raittiusliikkeiden aloitteista, kun tämä aloite lähti poliitikkojen rahallisesta motivaatiosta. Lakimuutos oli menestys: Lontoon 10 000 laittomasta tislajasta noin 1000 osti luvat heti lain tultua voimaan, ja valtiollisesti jopa 20 000 lupaa myönnettiin. Aikaisemman lain aikaan verotus oli tuonut noin 40 puntaa vuosituloa. Uusi laki tuotti 90 000 puntaa.
- Vuoden 1743 Gin Actin jälkeen Lontoossa juotiin enemmän giniä kuin koskaan aiemmin. Tämä oli se vuosi, joka myöhemmin ajateltiin "Gin Crazen" huippuna.
- Vuonna 1751, kirjailija ja maistraatti Henry Fielding julkaisi artikkelin, joka shokeerasi lontoolaisia. Hän kirjoitti ratsiasta Shoreditchiin, jossa he olivat löytäneet 70 ihmistä asumasta saman katon alta. Kun ihmisiä käskettiin tyhjentämään taskunsa, koko porukan saldoksi muodostui alle kaksi shillinkiä. Kirjoitus meni hyvin graafisiin yksityiskohtiin näden ihmisparkojen surkeudesta ja kärsimyksistä, ja saavutti laajaa huomiota. Henry Fielding oli tutustunut kovan linjan reformoijiin: Hänen naapurinsa oli Thomas Lane, ja hänen kauttaan hänet oli esitelty Thomas Wilsonille. Lisäksi hän oli William Haghartin läheinen ystävä. Neljä miestä alkoivat pohtia ratkaisuja Lontoon rikos- ja alkoholiongelmien, joista Fieldingin artikkeli oli yksi. Hogart julkaisi tunnetun Beer Street & Gin Lane -maalauksensa, joista Gin Lane oli sijoitettu St. Gilesin slummien synkimpään kolkkaan. Hawksmoorin kirkko oli ehkä aiemmin ollut Lontoon symboli, mutta nyt se kuvasi urbaania helvettiä. "Nähtävillä oli ainoastaan lorvailua, köyhyyttä, kärsimystä ja tuhoa," Hogart kuvasi teostaan, "Portaille sammuneen naisen takana humalikot olivat päätyneet käsikähmään ja rakennukset seisoivat raunioituneina. Lapset ryyppäsivät itsensä sammuksiin. Kellarin yläpuolella lojui tuttu kyltti: 'Känniin pennillä, sammumiskuntoon kahdella. Oljet ilmaiseksi.' Vaimot panttasivat kattilansa

giniä vastaan ja työmiehet luopuivat työkaluistaan. Mies järsi samaa luuta koiran kanssa. Kokki kantoi vauvaa lävistettynä vartaaseen. Ylhäällä ränsistyneessä talossa, vararikkoinen hirtti itseään. Tislaaja Kilmannin kohdalla äiti kaatoi giniä vauvansa kurkkuun. Ainut menestyvä kauppa oli haudankaivaja.”

- Maalauksessa Hogart hyökkäsi oman aikansa paheita vastaan. Taustalla näkyi kolme symbolia, joista St. Georgen kirkon tornit olivat alimpia, sen päällä oli kuninkaan kruunu, ja kaikista korkeimpana loisti panttilainaamon mainoskyltti. Se nosti aikakauden paheen, rahan, kaikkien arvojen yläpuolelle. Sen sijaan Beer Streetissä asiat ovat palautuneet ennalleen: Kirkon rist iloisti taas korkeimmalla heti kruunun yläpuolella ja panttilainaamon kyltti oli romahtamispisteessä.
- Fieldingin artikkeli, Hogartin maalaukset ja kovan ginikriitikon, piispa Isaac Maddoxin puhuttelevat saarnat, oli tarkasti julkaistu juuri ennen vuoden 1751 parlamentin istuntoa. Samoihin aikoihin eräs reformisti, Corby Morris, otti esille uuden huolenaiheensa: Epätasapainon syntyvyyden ja kuolleisuuden välillä. Maahanmuutto oli ainut Lontoon väkiluvun tasapainossa pitävä voima. Syntyvyys oli ollut laskussa vuodesta 1720, eli juuri siitä hetkestä kun gini ensimmäisen kerran huomioitiin.
- Kovasta kampanjoinnista huolimatta reformistit kärsivät tappion. Vuoden 1751 lakimuutos oli realistinen ja pragmaattinen, eikä tuonut täyttä kieltolaki: Lisenssimaksuja korotettiin kahteen puntaan ja lupia myönnettiin vain majataloille, tavernoille ja pubeille. Elintarvike- ja “kynttiläkaupat” eivät lupia enää saaneet. Rangaistukset luvattomasta ginin myynnistä nousivat. Lisäksi merkittävänä muutoksena tuli ginin supply-chainissa oleva haavoittuvaisuus: Giniä myytiin luotolla, joka ajoi köyhiä velkakierteisiin. Uuden lakimuutoksen jälkeen gininmyyjä, joka myi alkoholia luotolla, ei voinut enää mennä vaatimaan velkojaan maksettavaksi oikeuden eteen. Lisäksi luvattomat gininmyyjät pystyivät ilmiantamaan ne tislajaat, jotka heille giniä olivat myyntiin toimittaneet. He saivat tästä palkinnon ja anteeksiannon luvattomasta myynnistä. Tämä teki ginin välittämisen luvattomille myyjille yksinkertaisesti huonoksi liiketoiminnaksi kun rahaa pystyi tekemään täysin laillisesti luvallisten myyjien kanssa. Uudistus myös kielsi alkoholin vankiloista.
- Poliitikot olivat lopultakin ymmärtäneet kuinka Lontoon giniteollisuus pyöri ja olivat saaneet siitä tiukan otteen. Vuoden 1751 aikana yli seitsemästä miljoonasta gallonasta giniä nostettiin veroa. Vuonna 1752 luku laski 4.5 miljoonaan gallonaan, vaikka mitään muutosta viljan hinnoissa ei ollut tapahtunut, eikä uusia sotia tai muita tekijöitä näyttänyt ilmaantuvan. Kyse oli lähinnä muuttuvista ajoista: Madam Geneva oli saapunut Lontooseen uhkapelien aikakaudella, jolloin viinat olivat olleet jotakin uutta. Nyt, 60 vuotta myöhemmin, alkoholin käyttö oli laskussa. Tähän voinee osittain rinnastaa yleisen varallisuuden ja keskiluokan nousun sekä laskevan köyhyyden.
- Lopputuloksena oli vahvojen viinon hinnan nouseminen. Lontolaiset alkoivat pikkuhiljaa palaila Gin Lanelta takaisin Beer Streetille. Porter oli ollut olemassa jo 40 vuoden ajan, mutta tähän asti se oli ollut kallista verrattuna giniin. Puolella pencellä pystyi saamaan yhden drammin Genevaa, kun porteriin tarvittiin usein puolitoista. Puolellatoista pencellä Genevaa pystyi juomaan itsensä kaatokänniin ja unohtamaan oman surkeutensa muutamaksi tunniksi. Nyt porter vaikutti vaikutti houkuttelevammalta

vaihtoehdolta kalliin ginin vieressä. Porter oli juoma, jota rehti töissäkäyvä lontoolainen saattoi nauttia jos oli liian köyhä juomaan viiniä ja liian rikas juodakseen kotikaljaa.

- Mikä ikinä syy Gin Crazen päättymiseen olikaan, vuonna 1760 verotettava summa oli laskenut 2.5 miljoonaan gallonaan. Vasta 1800-luvun puolivälissä, uuden Gin Crazen aikaan, ginijuonti nousi vastaaville tasoille. Seurasi lähes täysi tarinan toisto, jossa poliitikot eivät ymmärtäneet ongelman alkuperää ja yrittivät pakottaa kieltolakia. Lainkuuliaisista lontoolaisista tuli rikollisia. Vankilat täyttyivät. Tislaus siirtyi mustaan pörssiin. Rikollisista tuli sankareita. Vastaavia tarinoita oli myöhemminkin: 1900-luvun alussa Yhdysvalloissa ja Suomessa kokeiltiin kieltolakeja lähes identtisin seuraamuksin. Nyt kansalaisten ihannoivien sankarien nimet eivät tosin olleet Madam Geneva ja kapteeni Dudley Bradstreet. Miehestä käytettiin nimeä Al Capone.

Lähteet:

- Patrick Dillon Gin: The Much-lamented Death of Madam Geneva
- Aikakauden sanomalehdet